

BOGDÁNYI Híradó

Áldott szép Pünkösdsnek gyönyörű ideje,
Mindent egészséggel látogató ege,
Hosszú úton járókat könnyebbítő szele!
Te nyitod rózsákat meg illatozásra,
Néma fülemile torkát kiáltásra,
Fákat is te öltöztetsz sokszínű ruhákba.
Néked virágoznak bokrok, szép violák,
Folyó vizek, kutak csak néked tisztulnak,
Az jó hamar lovak is csak benned vigadnak.

Balassi Bálint: Áldott szép pünkösdsnek... (részlet)

Március 15. ■ Idén is a Művelődési Házban került megrendezésre az 1848/49-es forradalomra és szabadságharcra emlékező **községi ünnepély**. A műsort a dunabogdányi szimfonikus zenekar vezette fel, majd az általános iskola 7. osztályosai adták elő „A márciusi ifjak egyike én valék” című színdarabot, melynek középpontjában Vasvári Pál személye állt. A megemlékezés második felében Tóbizs Tinelli Tamás gitárral kísért énekelt verseit hallhatta a közönség.

Március 28. ■ Ismét a Művelődési Ház adott otthont a dunabogdányi amatőr **ping-pong bajnokságnak**, amelyen az első helyet idén Ferenczi Árpád szerezte meg. Az élmény további sorrendje: 2. Serczel Öcsi, 3. Szijjártó Zsolt, 4. Fridrich István. Gratulálunk minden résztvevőnek!

Április 10. ■ A Petőfi Kulturális Program keretein belül a Vándormozói Partium Kft. elhozta Dunabogdányba is a Nagyvászon élménye! Mozivarázslat! névvel fémjelzett rendezvényét. A közönség egy 5x3 méteres mozivászonon nézhette meg a **Magyar menyegző** című filmet. Köszönjük az igazi moziélményt!

II. Dunabogdányi Kocsmakvíz bajnokság

A 2. játéknappal eredménye

Témakörök:

1. Állatvilág
2. A zöldben
3. Testünk-lelkünk
4. Zenevilág
5. Aktualitások (keresztretjvény)
6. Evés-ivás
7. Világirodalom remekei
8. A Csendes-óceán világa

#	Csapatnév	Témakörök								Elért Pont	Bajnoki Pont
		1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.		
1.	NemCsakVíz	8	7	9	7	5	5	10	7	58	25
2.	6hatós6os	8	7	7	7	6	5	10	5	55	22
	Team Rikiki	8	7	4	7	7	9	7	6	55	22
3.	Pepita	5	7	8	6	5	4	7	9	51	18
4.	Due Francesco	5	7	6	8	2	7	7	8	50	17
5.	Gugli Guruk	5	8	7	6	6	3	8	6	49	16
6.	Söndörgők	6	3	8	6	8	4	8	5	48	15
7.	Aperitív Törzs	7	4	6	4	6	7	8	5	47	14
	Szomjásék	4	4	6	4	7	8	5	5	43	13
8.	Szüli Értékezet	6	5	3	7	1	7	8	6	43	13
9.	Esélytelenek	4	5	8	2	7	4	5	7	42	11
10.	Sörvéjvör	3	5	7	2	5	5	7	6	40	10
11.	SixGinTonic	5	4	4	2	2	6	6	5	34	9
	Dögös Ötös	6	5	3	1	5	5	4	5	34	9
12.	Bubészek	5	3	7	0	2	5	5	5	32	8

Március 24. ■ **Kocsmakvíz II/2.** Az újabb játéknapon 15 csapat ült asztalhoz, hogy megmértesse magát a helyi műveltségi vetélkedőn. A nap győztese újfent a NemCsakVíz csapata lett, mögötte holtversenyben a 6hatós6os és a Team Rikiki állt fel a képzeletbeli dobogóra, a bronzérmes pedig a Pepita csapat hódította el. Április utolsó péntekén következik – a nyári szünet előtt – a harmadik forduló. A szervezők várják mindenkit továbbra is!

Április 1. ■ A **Duna Művészegyüttes** tartott rendhagyó néprajzi órát az általános iskolások számára, amely során a Kárpát-medence különböző tájegységeiről származó táncokat mutatták be, a hozzájuk illő talpalávalóval, melyet a Göncöl zenekar biztosított. A kihelyezett térképen kalandozva a „tananyagot” Berecz István osztotta meg a gyermekekkel.

Április 11. ■ A **Magyar Költészet Napja** alkalmából zenés irodalmi estet tartott a FAKULT egyesület. A műsor szerkesztője Varsányi Viola volt, aki ezúttal a Nyugat című folyóirat nagy nemzedékének költőitől válogatott versekre fűzte fel gondolatait. A zenei átkötéseket Pelva Gábor és Liebhardt András szolgáltatta.

Kiadja: Dunabogdány Község Önkormányzata ISSN 2498-4612 ■ **Felelős szerkesztő:** Olgay János ■ **A szerkesztőbizottság tagjai:** Hock Zsuzsa, Kristóf Edit, Olgay János
 ■ **Eseményfotók:** Hidas András ■ **Címlapfotó:** Spanisberger Anna ■ **Elérhetőségeink:** +36 26 391 025, www.dunabogdany.hu, hirado@dunabogdany.hu ■ A cikkek maximális terjedelme: 4500 karakter (a meghatározott karakterszám túllépésével érkező írásoknál a szerkesztőbizottság nem tudja garantálni az adott hónapban való megjelenést).
 A júniusi számba a cikkek leadási határideje **május 10.** A szövegeket word-dokumentum formátumban, a képi illusztrációkat jó minőségben, külön mellékletben csatolva várjuk
 ■ **Tördelés, nyomdai előkészítés:** Várady-Szabó Bence ■ **Nyomás:** Spori Print Vincze Kft., Fv.: Víznerne Vincze Ingrid, www.sporiprintv.hu

Önkormányzati hírek

KÖZÖSSÉGÜNK EREJE KIS KÖZÖSSÉGEINKBŐL NÖVEKSZIK

Számos civil szervezet, kis közösség működik falunkban. Működésükkel és rendezvényeikkel kapcsolódási pontokat teremtenek nekünk a hagyományörzés, kultúra, sport területén, ők teszik még élhetőbb közeggé Bogdányt. Pénzben nem vagy nehezen kifejezhető az, amit adnak nekünk. Önkéntes és ellentételezés nélküli munkájuk pótolhatatlan érték. Legyen szó spontán kapcsolódások mentén szerveződő öntevékeny csoportokról vagy hivatalos szervezeti formát öltő közösségről. Mindenkinek hálásan köszönjük tevékenységét és munkáját! Közösségben Bogdány!

Dunabogdány Község Önkormányzata 32/2026 (III.9.) önkormányzati határozatával pályázatot hirdetett a településen székhellyel vagy telephellyel rendelkező és működő egyesületek, alapítványok részére, pénzbeli önkormányzati támogatásra.

Számos szervezet és szerveződés közül határidőre 13 pályázó nyújtotta be pályázatát, mintegy 6.430.000 Ft értékben. A pályázati forrás összege 4.500.000 Ft. A NOKS Bizottság javaslatára a Képviselőtestület az alábbi módon osztotta fel idén a rendelkezésre álló keretösszeget:

- „Derűs Alkony” Nyugdijas Klub: 300.000 Ft
- Donauknie Tanzgruppe: 300.000 Ft
- Dunabogdányi Óvodáért Alapítvány: 500.000 Ft
- Fiatalok a Kultúráért Közhasznú Egyesület: 800.000 Ft
- Dunabogdányi Kertbarát Kör Egyesület: 145.000 Ft
- Bogdaner Singkreis: 400.000 Ft
- Dunabogdányi Iskoláért Alapítvány: 600.000 Ft
- Dunabogdányi Esterházy János Társaság: 200.000 Ft
- Dunabogdányi Cecília Kórus: 150.000 Ft
- Figyelj rám! Közhasznú Egyesület: 200.000 Ft
- „Mozogj, hogy Gyógyulj” Nyugdijas Torna: 200.000 Ft
- Nepomuki Szent János Alapítvány: 300.000 Ft
- HVPmusic: 405.000 Ft

ÚTFELÚJÍTÁSOK

Útjaink nagyon rossz állapotban vannak, a legutóbbi tél tovább rontott a helyzeten. Egy állapotjavító kátyúzást tervezünk. A falu-üzemeltetés az utcákat felmérte. Több száz négyzetméteren van szükség beavatkozásra úgy, hogy vannak olyan útjaink, amellyel kapcsolatban nem értelmezhető a kátyúzás,

teljes felújításra volna szükség. Sajnos a beadott három utca komplett felújítását szolgáló pályázat egyelőre bizonytalan, reméljük, az új kormányzat ezeket a pályázatokat még a struktúra átalakítása előtt el fogja bírálni. (Ilyen beadott pályázatunk van a Sportcsarnok nyílászáróinak cseréjére.)

Árjajánlatot kértünk vállalkozóktól. Arra juttunk, hogy – költséghatékonyság okán – magunk fogunk melegaszfaltos kátyúzást végezni, a legközelebbi helyen, Dunakeszin aszfaltot és bitumenemulziót veszünk, és a fuvarozásban élünk vállalkozói segítséggel. A kátyúk előkészítését, kitisztítását, szükség esetén martaszfaltos alapozását, majd a kopóréteg bedolgozását a faluüzemeltetés végzi. Májusban egy fuvarnyi, mintegy 40 m²-es kátyúzásra elegendő próbakátyúzást végzünk, és ha minden jól megy, júliusban egy nagyobb etappal végzünk ilyen beavatkozást. Az aszfaltozáshoz minden szükséges eszközzel rendelkezünk, kisebb hidegaszfaltos bevetéseken túl van már a csapat. A júliusi meleg jó az aszfaltozáshoz, és kollégáinknak a zöldfelületkezelésben jelentkező penzumai is alábbhagynak a mostani vegetációs időszakhoz képest. Egy ilyen, kb. 40 m²-es felújítás önköltsége (anyag ár+fuvar díj) jelenlegi áron 330.000 forint.

BOGDÁNYFESZT 2026

Második alkalommal adta ki a Spanisberger Simon vezette HVPmusic Event Group a Dunabogdányi Nyár programfüzetet. A 3000 példányban megjelenő kiadvány a májustól szeptemberig községünkben megvalósuló programokról ad tájékoztatást. Öröm látni, hogy mennyi program színesíti kulturális életünket. Arra biztatok mindenkit, hogy forgasza a kiadványt, kövesse a webes megjelenést (bogdanyfeszt.com) és, találja meg a neki való programot!

A Bogdány Feszt egybegyűjti a hamarosan induló szezonz rendezvényeit. A teljességre törekszik, dióhéjban. Dunabogdány ihletett tájon, a Dunakanyar szívében él, kultúrájára és hagyományaira büszke közösség. Nekünk a kultúra önmagunk legtisztább kivetülése: közös múltunk őrzése, közös jelenünk minősége, a közös jövőnk lehetősége. A sváb tradíciók nyomán felértékelődő lokalitás a hagyományokon túl új formákat talált, és felértékelte a kultúrára való fogékonyságot. A zene és az énekszó mindig is a mindennapi élet kelléke volt, és ahogy ma is megszenteli az ünnepeket a köz- és magánélet területén, termékeny talajnak is bizonyul egyben az új-

donságok befogadására. Arra biztatok, hogy ismerkedjen meg múltunkkal és jelenünkkel! Tegyen sétát községünk utcáin, járja végig a nemzetiségi tanösvényt, mártózzon meg a Duna vízében, másszon fel a Kálváriánkra vagy a Len-hegyre, a Kutya-hegyre, nézzen le a Duna-völgyre, pihenjen, érezzen, kóstoljon, és természetesen ne mulassza el meglátogatni rendezvényeinket, legyen szó helyi előadóról vagy vendégművészekről! Dunabogdány olyan hely, ahová öröm megérkezni. Kívánom, ha itt élő polgár, az idetartozás, ha idelátogató vendég, az otthon jóleső érzése töltse el szívét!

■ Liebhardt András
polgármester

„A JÓK MENNEK EL...”

Március 5-én éjjel 11-kor kaptuk a szomorú hírt, **LÉNÁRT BALÁZS** itt hagyott minket. Első gondolatom az volt: „elmentem volna helyette”.

Előtte volt még az élet, fia is rászorult volna az apai tanácsokra és Édesanyja a törődésre. Annál nincs szörnyűbb, mint amikor anya temeti gyermekét.

Annyi szeretetet, mosolyt és támogatást kaptunk Tőle, de nemcsak mi, mindenki, aki valaha is megfordult a boltjában.

Nekem szoros kötődésem volt hozzá, már-már barátság. Nagyon hiányzik.

Dunabogdányból sokan elkísérték utolsó útjára, és nem röstellték könnyeiket a férfiak sem.

Drága Balikám, Isten veled, nyugodj békében!

A Kertbarátok nevében
■ Molnár Erzsi nénéd

Tájékoztató a 2026. április 12–ei országgyűlési választások dunabogdányi eredményeiről

A 2026-os országgyűlési választások országos listás eredménye Dunabogdányban

	1. szavazókör	2. szavazókör	3. szavazókör	Összesen
Fidesz–KDNP	307	296	332	935
Tisza	234	306	343	883
MNOÖ	45	61	22	128
Mi Hazánk	36	45	58	139
MKKP	8	4	9	21
DK	6	2	10	18
szavazásban részt vettek száma	645	718	779	2142
szavazásra jogosultak száma	753	876	920	2549

A 2026-os országgyűlési választások egyéni választókerületi eredménye Dunabogdányban

	1. szavazókör	2. szavazókör	3. szavazókör	Összesen
dr. Vitályos Eszter (Fidesz–KDNP)	335	331	347	1013
Tóthmajor Balázs (Tisza)	247	321	348	916
Pál Béla (Mi Hazánk)	37	48	61	146
Kálmán Olga (DK)	10	8	13	31
Lackó Kornél (MKKP)	9	5	5	19
Simon József Ferenc (Szolidaritás Pártja Munkaspárt)	1	1	2	4

Átjelentkezős szavazópolgár 78 volt. (forrás: <https://vtr.valasztas.hu/ogy2026/egyeni-valasztokeruletek/14/04?tab=telepulesek-szavazokorok>)

A NÉMET NEMZETISÉGI LISTA EREDMÉNYEI

A jelenleg elérhető adatok szerint a német nemzetiségi névjegyzékben a választás napján 22.812 választópolgár szerepelt. 17.845-en szavaztak érvényesen. A meglehetősen magas bejutási küszöb 24.651 szavazat volt.

Dunabogdányban 149 fő szerepelt a német nemzetiségi névjegyzékben, 88,59% (132 fő) részt is vett a szavazáson, 128 érvényes szavazat született. Ez egy nagyon magas szám!

Mindenkinek szeretnénk megköszönni, hogy a végsőkig kitartott, nem iratkozott le a névjegyzékről, részt vett a szavazáson, és a német nemzetiségi listát választotta. A tanulság? Legyünk hűek azokhoz az értékekhez, amelyek nem változnak, akkor is, amikor csábító az ellenkezője, amikor nehéz. Az egészen bizonyos, hogy most sem befolyásolta a német nemzetiségi lista a parlamenti többség és a kétharmad sorsát! Ahogy eddig még sosem.

A Magyarországi Németek Országos Önkormányzata által állított német nemzetiségi lista a 2026. április 12–i országgyűlési választáson nem szerezte meg a kedvezményes mandátumot. A lista vezetője parlamenti szószólóként lesz jelen.

Az eredmény ugyanakkor azt mutatja, hogy a magyarországi német közösségen belül továbbra is jelentős az igény a saját, közvetlen parlamenti képviselő iránt, és sokan fontosnak tartják, hogy közösségünk önálló hangon legyen jelen a közéletben. (forrás: LDU)

Köszönjük Gallai Gergelynek, hogy felszántotta a pályát, az ország minden pontjára – így hozzánk is – eljutott, és hangsúlyozta a német nemzetiség eddig elért eredményeit, a képviselő fontosságát, a jövő nagy feladatait. A közös munkára továbbra is bízva tekintünk.

A német nemzetiségi identitás nagy érték. A kihívásokkal teli, az ismeretlen vagy éppen az átmeneti helyzetekben mindig van mire támaszkodnunk, ha hiszünk ebben!

Egy jó tanács: Ha valamiről le kell mondanunk a jövőben, akkor ne a német nemzetiségi identitásunk legyen az! Kevés olyan fontos érték van, amelyre bátran hagyatkozhatunk. Ezt egy ilyen értéknek gondolom!

Ungarnd Deutsch, steh' dazu!

■ **Vogel Norbert**
elnök,
Német Nemzetiségi
Önkormányzat

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS A VÁLASZTÁSOK LEBONYOLÍTÁSA KAPCSÁN FELADATOT ELLÁTÓKNAK

Ezúton is szeretném köszönetemet kifejezni a 2026. április 12–i választás lebonyolítása során feladatokat ellátó Szavazatszámoló Bizottságok választott és megbízott tagjainak áldozatos munkájáért.

Szeretném megköszönni a Helyi Választási Iroda tagjainak is: a 3 szavazókörben jegyzőkönyvvezetői feladatokat ellátó kollégáknak, illetve a választás háttérét biztosító munkatársaknak.

A szavazatszámoló bizottságok tagjai és a helyi választási iroda munkatársai magas színvonalú, hibátlan és alapos munkát végeztek. Áldozatos és fegyelmezett munkájukkal nagyban hozzájárultak ahhoz, hogy Dunabogdányban a választást a jogszabályokat betartva, gördülékenyen és zavartalanul bonyolíthattuk le.

A jövőben is számíthatunk munkájukra!

■ **Lindmayer Eszter** jegyző
Helyi Választási Iroda vezetője

Régi újságok közt tallózva...

A Délmagyarország 2010. májusi számában ad hírt arról, hogy a szegedi Makkosházi Általános Iskola felvette a dunabogdányi származású Bonifert Domokos nevét. A hivatalos ünnepségre ez esztendő szeptemberében került sor. Nevét alapítvány is viseli, amelynek céljai között a tehetséges tanulók matematikai tanulmányainak támogatása mellett a tehetséggondozás, matematikaversenyek szervezése, módszertani kiadványok kiadása és a matematikatanár-képzés szerepel. A kötet címéül a kiadó Makkosházi Általános Iskola Bonifert Domokos kedves versét, Mécs László költeményét választotta:

Mécs László: Vadócba rózsát oltok, hogy szebb legyen a föld!

*Május. Rózsálló reggel Remény, ígélet, harmat.
A szélbe fűtyörésem a hajnalos vigalmat.
Kószálni jött ma kedvem: apostolok lovára
kapok, s vaktában érek egy messi kis tanyára.
A kakas még az ölban pitymallatot rikongat,
az égbe fűrt pacsirta fittyet hány éji gondnak,
dalától messze rebben bimbóról bánat, szender.
A ház előtti kertben a kis padkán egy ember.
Apokaliptikus, vad formája és nézése:
a félszemére vak és helyén gödör van vésve,
haja nyíratlan, félősz, bozontos, mint szakálla,
bakancsa és kabátja dróttal van összezárva.
A reggelt ráköszöntöm, mert testvér-mód
kíváncsi*

*vagyok sorsára, s kérdem: Mi jót csináljat bácsi?
Zord, bömbölő beszéde minden zugot betölt:
„Vadócba rózsát oltok, hogy szebb legyen a föld!”
Nagy kert. S amerre nézek, száz rózsza rózsza
hátán,
ráfutva fára, falra, ribizkén ül, salátán,
vad összevisszaságban, befonva minden ösvény
s bimbó bomol belőlük özönnel, egy se fősvény.
Közöttük ül, szemezget e félszent, félig öszült
s beszélni kezd, lemetszve egy vadhajást a törül:
„...Az Élet mosolyogva száguldott hajnal-hintón:
harmatja, csókja égett minden új ember-
bimbón:*

*s diplomaták, bitangok öt évig kaszabolták
ágyékok szép vetését... a földet letarolták...
fiam szemem láttára kilőtték... s mit elrontottak
ők:*

*vadócba rózsát oltok, hogy szebb legyen a föld!
Most konferenciáznak a nagy szélhámosok,
hogy csírában megöljék, mi újra él, mozog...
S míg lakómban dőzöl, ki milliókat olt:
vadócba rózsát oltok, hogy szebb legyen a föld!”
Testvéri szánalomból a szívem rádoromból:
Bátyám, én lelket oltok az evangéliumból,
midőn kobzom jóságos zenéjű verset költ:
vadócba rózsát oltok, hogy szebb legyen a föld!*

Bonifert Domokos szüleivel és testvéreivel a „Sváb utcában” élt. Édesapja, néhai Bonifert Ferenc sokáig Budapesten dolgozott mint esztergályos, de egy baleset miatt ezt a munkát már nem tudta végezni. Így lett a mindenki által „Szikraként” emlegetett üdülő gondnoka. Idősebbik fia 1942-ben itt született, a Domokos nevet egyedisége miatt, Szent Domokos tiszteletére választották a szülei. Édesanyja Vogel Erzsébet, egy volt a 12 Vogel lány közül, de mindenki csak csodaszép hangjáról különböztette meg a többiekét.

Itt járt általános iskolába, itt voltak a barátai, itt élte meg a természet adta lehetőségeket: a havas hegyen, ahol saját maga készítette síléccel síelt, a Duna minden szépségét, az evezésen keresztül az úszás örömeig. Mindez kiderül Schilling Bernát, a szívbeli jóbarát visszaemlékezéséből, amelyet a kiadványban olvashatunk.

Jó lenne közölni teljes terjedelmében, hiszen egy korszak bogdányi ifjúságának mindennapjait ismerhetjük meg belőle. Néhány pillanatképet idézünk csak: „A szüleink nagyon keményen fogtak minket, rengeteget dolgoztunk. Leckeírás, tanulás után és különösen nyáron segítenünk kellett a ház körül a mezőgazdasági munkákban (szőlőművelés, ásás, málna- és cseresznyeszedés stb.) Ezzel együtt nem éreztük magunkat szerencsétlenek. Nagyon jól töltöttük a szabadidőnket, négyesben fociztunk, strandoltunk, és buliztunk a lányokkal.

Dominak nagyon jó humora volt. A bulizás mellett a másik fő szórakozásunk az úszás. Sosem felejttem el, Domival milyen sokszor úsztuk át a Dunát! Úszás közben vicceket meséltünk, egyszerűen nem bírtunk magunkkal...

Imádtuk a színjátszást is. Varsányi Viola tanárnő betanította nekünk A kőszívű ember fiait. Domi alakította Rideghváry Bencét. Kiválóan játszotta a szerepét. A darabbal bejártuk az egész környéket, óriási sikerünk volt. Az előadás közel háromórás volt, de nagyon élveztük. Már a próbák is jó hangulatban zajlottak, szép ruhákat kaptunk, mindenkinek nagyon tetszett a dolog.

Domival ketten főministránsok lettünk. Büszkeség töltött el bennünket, hogy minket választottak ki erre a feladatra. Meg kellett tanulnunk, hogy mit, mikor, hogyan kell ten-

nünk. Domi volt a süveges. A püspöki nagymiséken ő vette le vagy tette föl a püspöki süveget. Nem volt könnyű feladat.

A síelés is kedvenc elfoglaltság volt. Ahhoz, hogy mi síelni tudjunk, síléceket kellett készíteni akácfából. Elmentünk az erdőbe, és levágtunk körülbelül 1.2 méter körüli darabokat, baltával szépen megfaragtuk, és két centiméter vastag deszkákat kaptunk. A gyalult deszkák végét gyertyával melegítve meghajlítottuk a végeiket. Azután már csak szíjat kellett szerezni, amibe a lábunkat beletettük. Az öreg cipőkből kivágtuk a bőrt, és azt szögeztük rá a lécekre. Ilyen lécekkel könnyen lehetett síelni, csak nagy hóban süllyedt el.

... emlékszem, 17-18 éves korunkban lejártunk a hajóállomáshoz.

Volt ott egy nagyon jó cukrászda, táncolásra kialakított részzel. Figyeltük a lányokat, táncoltunk és beszélgettünk, vagy csak málnaszörpöt ittunk. Úgy is hívtak minket, a málnás fiúk...

Domi mindig mindent komolyan csinált, a tanulást is komolyan vette. Mindent meg akart tanulni, rengeteget olvasott. Tudatosan készült, hogy ő egyetemre, főiskolára fog menni. Főiskolai hallgatóként és tanárként is ilyen volt, mindig mindent precízen csinált, ebben nem ismert tréfát.” Fejezi be a visszaemlékezést Schilling Bernát.

Schwartz József is felidézi alakját, s a kiadványban megtalálható az általa komponált Domiöcsi polka, amelyet Bonifert Domokosnak ajánlott a szerző.

Schusztér József polgármester szintén elismeréssel ír: „Ő volt nálunk a Domi..., s a testvére volt a Domiöcsi. (Ferenc, aki később fogorvosként dolgozott. A szerk.) Különleges embernek tartottuk, már akkor is látszott rajta, hogy Ő egy találat, és ez be is bizonyosodott róla a későbbiek folyamán...”

A Szentendrei Ferences Gimnázium diákjaként nehezen kerülhetett főiskolára, egyetemre. Édesapja segített neki ebben, az ő vágya is volt, hogy fia tanult ember legyen. Szegedre került, itt végezte tanulmányait, itt ismerte meg a feleségét. Dunapataj után ismét Szeged követte, ahol főiskolai tanárként dolgozott. Az említett kötetben nemcsak kollégái, de tanítványai is nagy szeretettel és tisztelettel adóztak emlékének.

Köszönet Spáth Évának, aki osztálytársként őrizte meg az említett kiadványt, amelybe érdemes beleolvasni, hiszen hamarosan könyvtárunk különgyűjteményének része lesz.

Tábor felett az ég

Amikor 2001-ben olvastam a Beatles együttesről szóló A fejek forradalma című könyvet, a kötet meglehetősen zavaros előszavában az alábbi mondat ragadott meg: „Az „ég” szó és a többi mennyei kép használata e korszak dalaiban... a materiális világon túli spirituális életre vágyakozó nemzedék drámai megjelenítése.” Nos, a Beatles pályafutásának minden része érdekelt, ám az a fajta keleti spiritualizmus, ami iránt ők olyannyira érdeklődtek, kevésbé, de maga a transzcendens – a hunyrogjunk a napba, csodás békés békák és az éber álmok-igen; na meg hát az ég, a folyó, a hegyek, a nyáresték illata és a vallás ott volt mindenütt. Hiszen akkor még Dunabogdányban éltem.

Az íráshoz tartozó, elég semmitmondó felvétel 1998 július legelején készült a Csódi-hegy egyik Duna felé néző, régen használaton kívül álló bányájában. Itt táborozott akkor az L.K. Beat együttes. Alig egy éve alakultunk, és feszített minket a lelkesedés. Előző nap még Visegrádon játszottunk, a pár évvel később leégett, Makovecz-féle Ágasház parkolójában (a romok üszkös szaga az orromban: néhány nappal a pusztulás után, keresztülgyalogoltam rajta az éjszaka országútján). Hirtelen döntés volt, hogy kivonulunk néhány napra, emlékszem az izgatottságra, a „gyerünk, csináljuk” ízére, akkoriban így mentek a dolgok. Hiába, tizenhét évesnek lenni jó. Kontroll nemigen volt, de egy négyütemű Wartburg igen: hamar helyére került sátor, étel, ital, a sárga-lila kazettás magnóm és a kölykök, akik rock and roll karrierről álmodtak a forró nyárban.

Képkockák villannak be: szól a Strawberry Fields, a vonósok együtt játszanak a tücsökciripeléssel. Valaki érkezik hórihorgasan, szörnyülködve infantilis viselkedésmen; megint valaki mondja rá, ez a Valentin, megszokod, vagy megszöksz. Állunk a rémes színvilágú, Sláger rádióra hangolt magnóm mellett, és Fenyő Miki éneklí, miszerint gumitalpa, mint a vaj. A barátom fejtegetésbe kezd, hogy egy középhérszék igazán valami tartalmasabb szöveggel illene bírnia. Másvalaki a kockákat számlálja a hasizmán. A Nirvana-pólós srác dudorászik, hogy „and for this gift I feel blessed, our little group has always been and always will until the end.” Ezek a sorok még sokszor eszembe jutnak. Főleg évekkal később, zavaros álmok után, a rossz szájjú ébredéskor. Amikor magamtól kérdezem majd: „Hello, how low?”

De miért ez a kép? Készült persze több is: A sziklákról, a sátrakról, a fiúkról, akik ott voltak. Nem említem őket: megváltoztak a dolgok, nem biztos, hogy örülnének ennek. Nem is fontos ez, mindenki vállalja, aki szeretné. Azok

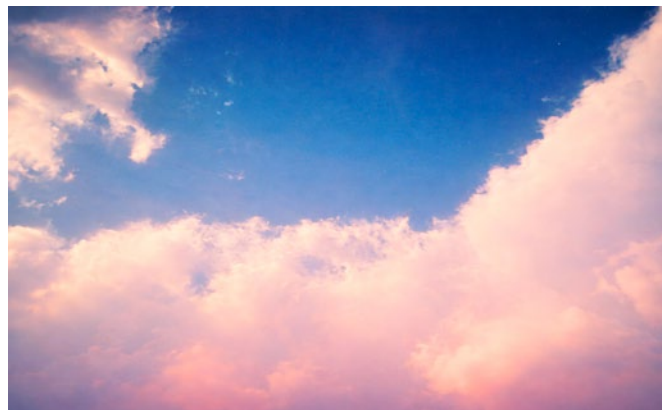
a képeken szereplő arcok ma már huszonnyolc évvel idősebbek, és az arc mögött még több minden változhatott. De ezen a képen csak az ég van. Akkor még nem volt kamerás mobiltelefon, digitális fényképezőnk sem, ezt bizony elő kellett hívatni: minek pazaroltam hát képkockát rá?

Leszámítva a tény, hogy akkoriban a racionalitás volt az utolsó dolog, ami jellemzett engem, az érzésre emlékszem. A többiek éppen a sziklát mászták, mert senki nem élte annyira a „spiritualitást” előző éjszaka, mint én: nekem a hátamon fekvés is megfelelt. És a hátamon fekvés az eget láttam. A kéket és néhány felhőt: mert a felhők már akkor gyülekezni kezdtek. Ezek még ártalmatlanok voltak, csupán évek alatt, szinte észrevehetetlenül szaporodtak meg. Nagy vihar sosem jött: csak egyre ólmosabb szürkeség, az, amit most többnyire Britannia egén látok.

Ám akkor még bőven varázslat volt. A védett világ a sziklafalakon belül, a barátok a közelben. Nem kell dolgozni. Nem kell hazaérni, megetetni a kutyát és a macskát. Nincsenek számlák. A barátom írt egy új dalt, igazából kettőt. Szöveg kell rá. Mindjárt jön Németország. Aztán megint. Egy hónap múlva hajón játszunk. És itt a nyár, és szentjánosbogarak, és ha vége a tábornak, videókazettán egy horrorfilm. Amiben szintén kukorica, nyár, ég és hegyek: nem a horror a lényeg, hanem hogy hasonló az a világ, mint ami most körülvesz. Ám itt képtelenség elképzelni, hogy felfalhatnak a szörnyek.

És a szememben, ahogyan a képen, az ég. Mindannyian szeretjük az eget, mert azon túl mindig is Istent láttuk: a vallással kapcsolatos, zavaros érzéseim miatt ezzel óvatos vagyok. De ha éreztem valaha Istent, az akkor volt. Nem volt köze templomhoz, a hittanórákhoz, az imádott Biblia-képregénysorozatomhoz. Csak az egyensúlyhoz, köztem és a világ között. Nem viselkedtem Istennek tetszőn, de szerettem azokat, akik velem voltak. És az ég siklott, a felhők változtak, és talán azt hittem, ha lövök egy képet, az előhívásakor majd felbukkan rajta valaki.

Nem így lett. Az ég az ég, az idő az idő. A képzeteim arról, hogy ez így marad örökké, hogy Mi Mások Leszünk, lassan porladtak hamuvá, éppen úgy, mint az összes filmben és regényben. Ráadásul én szakadtam ki inkább, és a többiek maradtak, és fejlődtek: viszont rajtam kívül senki más nem emlékszik még az évre sem, hogy mikor is történt mindez.

A sárga-lila magnó egy délutánon Máté Péterre is rázendített: „Ami elmúlt, soha nem jön vissza már.” A következő évben majd a Quimby is éneklenni kezd, hogy „Ami egyszer volt, újra nem jön el.” Igazán nem értem, hogyan találhattam annyira unalmasnak a kilencvenes éveket, miért vágyakoztam annyira a hatvanas évek hamis képzete iránt; nekünk ott, azok voltak a hatvanas évek, a mából visszatekintve szinte felfoghatatlan lazassággal és közösségi étellel. De persze ezerkilencszázkilencvennyolc éppoly messze van kétezerhuszonhattól, mint ezerkilencszázhetven: ez nagyon a múlt. És a múlt mindig szép.

Sokszor szó volt róla, hogy megismételjük azt a tábort – de már akkor, ahogy elmúlt az a nyár („summer of love”), a dolgok, sokáig alig észrevehetően, de komorabb irányt vettek. Az Érezd, hogy élsz-féle dalok helyére a Megcsalt király meséje és a Szétesettek éjszakája léptek. A következő nyarak is fantasztikusak voltak, jöttek a lányok is, még több inger és még több olyan hatás, ami már távolabb sodort 1998 egyszerű, naiv napbabámulásától.

Akkor persze nem volt ekkora pátosz, mint ebben a szövegben: nevetés volt, napszag, borszag, izomszag és a gitárok zengése – mára szinte elfeledett szleng, nyelv és a kamaszkori szorongások. És az ég, ami ezen a képen látható. Azokat, akik akkor ott voltak alatta, heverészték, iszogattak, sziklát másztak, mára körül veszi a polgármesterség, az építész, az Erkel Ferenc-díj – vagy éppen egy idegen ország vagy akár a krizantém a temetőben. Én örülök, hogy megmaradt ez a kép. A felhők soha nem állnak össze többé pontosan ebbe a formába, mint 1998 júliusában, néhány nappal az Aranykéz utcai robbantások és Orbán Viktor első miniszterelnökségének kezdete előtt. Mi sem leszünk már azok a srácok soha többé. Ám az a bánya még ott van, az ég még itt van felettünk. A többiek gyermekei is indulnak új táborokba, együtt gitározva és énekelve a barátokkal. A kerék forog, az emlékek élnek, és még évekkig élni fognak. És előbb vagy utóbb, de mindannyian megpillantjuk azt, ami az égbolton túl vár ránk.

■ Valentin Péter

Bogdaner Kindergärtnerinnen in Wudersch oder „Einhalt in Vielfalt“ ...

Előjáróban kicsit bemutatkoznék. Pusztainé Dubányi Szilvia vagyok, német nemzetiségi óvodapedagógus, és immáron 3. éve gyarapítom a bogdányi óvoda nevelőtestületét. A Teljesítményértékelési Rendszerben (TÉR) kollégáimmal évről évre új célokat tűzünk ki magunk elé. Ez évben egyik célunk a kapcsolatok ápolása más nemzetiségi óvodákkal. A Budaörsi Csicsergő Óvodában töltöttem pedagógiai munkám első hét-igencsak meghatározó- évét, így esett a választás épp erre az óvodára.

Március 26-án lehetőségünk nyílt óvodánk nemzetiségi óvodapedagógusaival ide ellátogatni, hogy betekintést kapjunk egy budaörsi óvoda működésébe. Épp a Tavaszai Nemzetiségi Hetet tartották, így a csoportokban párhuzamos tevékenységeket figyelhattunk meg a hagyományápoláshoz kapcsolódóan (öltözetek, használati tárgyak, a helyi svábság történelmével kapcsolatos szókinccset sokoldalúan feldolgozva), valamint László Mónika tevékenységét hallgatva a budaörsi sváb Mundart-ba is belekóstolhattunk.

Ezt követően a frissen felújított helytörténeti Jakob Bleyer Heimatmuseumban kaptunk rendhagyó tárlatvezetést, ahol a gyerekek játékos feladatokon keresztül ismertették meg velünk Budaörs történetének főbb mozzanatait, a helyi sajátosságokat. Természetesen a nevetés és az örömteli pillanatok sem maradhattak el, amit a gyerekek tudásukkal és kedvességükkel okoztak. (Felkészítő pedagógusok: Kandrács Eszter és Póti-Orosz Ágnes. Munkájukat ezúton is köszönjük.)

Ezt követte egy kötetlen szakmai tapasztalatsere, ahol Veres Gáborné intézményvezető bemutatta 6 csoportos óvodájuk főbb sajátosságait is (5-ben folyik nemzetiségi nevelés), majd kötetlen párbeszédet folytathattunk a két nevelőtestület. A beszélgetés során kitértünk intézményeink működési hasonlóságaira és különbözőségeire is, számba vettük ünnepeink fontosságát, valamint beszélgettünk arról is, miként teremtünk és ápolunk kapcsolatot a családokkal. Abban egyetértettünk, hogy a nemzetiségi hagyományokat, régi sváb gyerekdalokat, mondókákat, a német nyelvet mostanra mi örököltük át és szeretettjük meg elsőként a gyerekekkel, hiszen kevés az a család, ahol még él olyan családtag, aki beszéli a helyi sváb nyelvet. Ezért is jó volt látni és megismerni az ottani elhivatott kollégákat.

Örömmel szolgál, hogy a Föld napján ők is ellátogatnak hozzánk. Talán újabb hagyományt teremtettünk, ezzel is erősítve a nemzetiségi óvodák összetartozását.

„Du und ich, du und ich kommt wir wollen Freunde sein...”

Baráti látogatásunkról beszéljenek a képek:

■ Pusztainé Dubányi Szilvia

Vállalunk:

bádogos munkát
tetőfedést
ácsmunkát
tetőszigetelést
állványbérbeadást

Deliépker Kft
70/5781468

BÉRELHETŐ

RAKTÁRAK, TÁROLÓK, MŰHELYEK
5-300m²

PARKOLÁS, DEPOZÁS
MUNKAGÉPEK, TEHERJÁRMŰVEK SZÁMÁRA
2000m²-ig

TÉLI-NYÁRI HAJÓTÁROLÁS
TÉRSZINEN / FEDETT / ZÁRT HELYEN

DUNABOGDÁNY, IPARTELEP

menaxkft@gmail.com
06203307282

Büszkék vagyunk rájuk!

A német vers- és prózamondó verseny vármegyei fordulójának március végén Ceglédbercel adott otthont. Egy figyelemre méltó küldöttséggel (10 diák, 2 pedagógus) képviseltük Dunabogdányt. Dunabogdány Község Német Nemzetiségi Önkormányzata motivációként útravalóval is ellátta a csapatot.

Büszkék lehetünk az eredményekre!

- az 5–6. évfolyamosok kategóriájában **Staszki Amália** a 3. helyet szerezte meg. Felkészítő tanára Vogel–Lékai Zsófia.
- A Mundart 7–8. évfolyamos kategóriában **Rákóczi Hanna** a 6. helyet érte el. Felkészítő tanára Sziváné Bergmann Henriett.
- Ligetfalvi–Nagy Marcell pedig különdíjban részesült, felkészítő tanára Antalics Dóra.

Most már nem először jutunk el ezen a versenyen az országos fordulóra. Április végén Staszki Amália és Rákóczi Hanna képviselik majd iskolánkat és Dunabogdányt az országos versenyen.

Hatalmas eredmény, hogy diákjaink eljutottak az országos fordulóra, ahol a legjobbak között méretethetik meg magukat. Köszönjük a szaktanárok áldozatos munkáját, a szülők támogatását, a gyerekek lelkesedését! Szívvel gratulálunk nekik, és sok sikert kívánunk a további szerepléshez – büszkék vagyunk rájuk!

■ Vogel–Lékai Zsófia,
a nyelvi munkaközösség vezetője

Németből is a csúcson – Sikeres DSD német szóbeli nyelvvizsga az iskolában!

Iskolánkban évről évre lehetőség nyílik a DSD I (Deutsches Sprachdiplom) német nyelvvizsga megszerzésére, amely nemzetközileg elismert A2–B1 szintű nyelvi bizonyítványt ad diákjaink kezébe. A vizsgát a német állam támogatja, és világszerte számos iskolában szervezik meg, így tanulóink helyben, ismerős környezetben tehetnek szert értékes nyelvtudásuk hivatalos igazolására.

A felkészülés során a diákok nemcsak nyelvtani és szókinccsbeli tudásukat fejlesztik, ha-

nem önálló gondolkodásukat, előadói készségüket és magabiztos nyelvhasználatukat is. A szóbeli vizsgán néhány bemelegítő kérdés után a diákok egy prezentációval kísért előadást tartanak 5 perc időtartamban egy általuk választott témában. A különféle sportágak és autómárkák mellett idén is voltak érdekes témák: Airsoft, Maybach, Horgászat, Jóbarátok sorozat, Tate McRae énekesnő...

Az idei évben 18 nyolcadikos diákunk vett részt a megmérettetésen. Az írásbeli eredmé-

nyekre még várni kell – de az előjelek nagyon biztatóak – a szóbeli vizsgán azonban 16 diákunk is a megszerezhető lemagasabb szinten teljesített, és B1 szintű szóbeli nyelvvizsgát tett!

A nyelvvizsgáló csapat: Ferenci Zita, Glied–Máté Áron, Halmi Réka, Horváth Regő, Jeles Krisztina, Károlyi Miklós, Kiss Levente, Kovács Petra Zita, Kristóf Karina, Láng Márton, Mály Máté, Melcher Gergő András, Németh Vince, Pákai–Papp Szofi, Paksai Zsombor, Rittinger Gréti Erzsébet, Simon Máté, Spanisberger Máté Alex.

Felkészítő és vizsgáztató tanár: Vogel Norbert
Iskolánk számára is kiemelten fontos ez a program, hiszen hozzájárul ahhoz, hogy tanulóink versenyképes tudással, biztos nyelvi alapokkal és szélesebb lehetőségekkel lépjenek tovább tanulmányaik útján. Köszönjük a gyerekek lelkiismeretes felkészülését, a szülők támogatását és valamennyi német nyelvtanárunk munkáját. Büszkék vagyunk diákjaink kitartó munkájára és elért eredményeikre, és bízunk benne, hogy a jövőben is sokan élnek majd ezzel a kivételes lehetőséggel.

■ Vogel Norbert,
főigazgató–helyettes

Zenekari tagok

Májusban is folytatjuk a rendhagyó zenésziportrékat. Az „amatőr” zenészet része Dunabogdányban, arra az erős hagyományra támaszkodik, hogy mindig fontos volt az együttzenélés, nem csak a zenei pályát választottak számára. A kedves olvasó ismét olyan interjúkat olvashat, amelyben e hagyomány mai folytatóit kérdeztük. A kérdések mindenkihez ugyanazok voltak, az alábbiakban a válaszokat olvashatják. Reményeink szerint lesz folytatása ennek a körinterjúnak, amelynek ötletgazdája Rebe Attila. Hálásak vagyunk érte!

Én is, mint olyan sok bogdányi gyerek, Ott Rudinak köszönhetem, hogy elkezdtem zenélni. Mivel a családban mindenki tanult valamilyen hangszeren, nem volt

„más választásom” de én ezt egyáltalán nem bántam meg. Ha jól emlékszem, az általános iskola második osztályába jártam, amikor szüleim mondták, hogy egyeztetek Rudi-val, és elkezdhetek furulyázni.

Szüleim és testvéreim is úgy gondolták, hogy nekem is muszáj zenét tanulni. Bátyám trombitálni, majd tenorozni, nővérem zongorázni tanult. Viccesen fogalmazva, nem úszhatam meg én sem, hogy ne tanuljak valamilyen hangszeren. Az 1980-as évek második felében ez valahogy magától értetődő volt, hogy ha a szülő tanult valamilyen hangszeren, akkor az a minimum, hogy a gyerek is megpróbálja, aztán vagy megszereti, vagy nem.

Idősebb Ott Rezső kezei alatt, a Dunabogdányi Zeneiskolában, amely akkor még a szentendrei kihelyezett tagozata, tagintézménye volt.

Háromszor is váltottam. Másodikban-harmadikban furulyázni tanultam, majd – szintén Ott Rudi javaslatára – Szőke Erika tanárnő tanítványaként hatodikig klarinézotam. Pontosabban csak próbáltam, mert nem volt benne nagy sikerem. Nem sok értékelhető hangot sikerült abból a hangszerből kicsikarnom. Nem szerettük túlságosan egymást, ezért hatodikban letettem a klarinétot. Szerencsére Rudi nem hagyta, hogy abbahagyjam a zenélést. Bátyámnak volt egy ventil harsonája, melyen akkor ő már nem játszott, mivel kapott Ruditól egy tenort. Rudi javasolta, hogy mi lenne, ha megpróbálnék a rézfúvós hangszerrel, így adódott, hogy testvérem hangszerén kezdtem tanulni. Ebben – hála istennek – már több sikerélményem volt. Sosem voltam egy nagy zenész, de legalább szerettem. Rézfúvósra ismét Rudi tanított. Nagy sikerként éltem meg, amikor először hívott a kisenekarba, majd 1992-ben már az ifjúsági zenekarba. Külön

motivációt jelentett, hogy 1993-ban már én is mehettem Németországba. Végül a bariton lett az én hangszerem, és a mai napig ezen játszom.

Nyolcadikban Rudi felvetette, hogy mi lenne, ha én is megpróbálnék a zenei konzervatóriummal, mint barátaim és évfolyamtársaim közül többen is, de én nem éreztem, hogy lett volna keresnivalóm ezen a pályán. Ma már talán máshogy döntenék, ki tudja? Végül szakmát tanultam, majd történelmet és kommunikációt. Ma utóbbi területen dolgozom, rádiósként.

Az 1990-es évek elejétől vagyok fúvószenekari tag, klarinéton játszottam már a gyerekenekarban, majd ventil harsonán is. Azóta ez megszokás nélkül így van. Ma már a tenor-bariton sort próbálok erősíteni a Dunabogdányi Svábzenekarban. A legnagyobb kihagyás a katonaság alatt 1997–1998 között volt, akkor majdnem egy évig nem zenéltem, de nagyon hiányzott.

Csak kedves emlékeim vannak. Szerintem nekem is, mint a legtöbb velem nagyjából egykorú bogdányi zenésznek és egykori zenésnek, a külföldi utak különösen kedves emlékek. Az egyik legemlékezetesebb talán az 1993-as singeni-leutenbachi utazás, amikor 8. osztály utáni nyáron először mehetünk mi is a zenekarral. Utána szinte évente, két évente utaztunk valahova. Azt gondolom, remek időszak volt ez az életünkben. Ott Rudi mellett külön ki kell emelni Horváth Imréné, Marika néni korábbi művészvezető, Schwartz József, Öcsi bácsi és Lőrincz István, Pista bácsi munkáját, akik rengeteg – nem csak külföldi – utat, programot szerveztek nekünk. Mai napig hálásak lehetünk nekik.

A mi generációnk nagyon sokat köszönhet annak, hogy Dunabogdányban mindig komoly és termékeny zenei élet folyt. Mi ezt próbáljuk saját életünkkel összeegyeztetve folytatni, de ez nem mindig könnyű. Bevallom, egy novemberi sötét, esős szerda estén néha magamban is nehéz megtalálni a motivációt, hogy 8 óra előtt elinduljak próbára, de ha Krisztián a felesége és három gyermeke mellett arra szánja az idejét, hogy velünk próbáljon, és a többiek

A kérdések: *Hogyan találkozta először a zenével gyerekként? Ki gondolta úgy, hogy tanulj zenét? Te vagy a szüleid, vagy más? Hol kezdted zenei tanulmányaidat? Váltottál –e hangszer a kezdetekhez képest? Mióta vagy tagja a bogdányi fúvós zenei életnek? Van-e kedves emléked ezzel kapcsolatban, amit megosztanál velünk? Miért örülsz annak, hogy nem hagyta abba a muzsikálást? Miért tartod ezt fontosnak, mit üzensz azoknak, akik még – a sok egyéb lehetőség mellett – gondolkodnak, hogy gyermekük tanuljon-e zenét?*

is erre áldozzák az estéjükét, akkor nekem is részt kell vennem a próbán, bár a munkám miatt erre nem mindig van lehetőségem. Amikor csak tudok, megyek próbára és a közös zenélésekre, legyen az koncert, "keremarsch" vagy temetés. Azt gondolom, nagyon sokat kaptunk ettől a közösségtől. Arról sem szabad megfeledkezni, hogy sok életre szóló barátság, kapcsolat, házasság, majd nem utolsósorban gyermek született ennek a közösségi életnek a gyümölcseként, amiért hálásak lehetünk.

Ezzel kapcsolatban azt gondolom, hogy a fejlődés és a világ változásai nem biztos, hogy jó irányba viszik a zenei képzés folyamatát. Ebben senki sem hibás, egyszerűen ilyen az élet. Eltelt 30–40 év, és nagyot fordult a világ. Az 1980-as '90-es években a fiatalok vagy sportoltak – főleg fociztak –, vagy zeneórára jártak. Néha a kettőt együtt, de egyéb lehetőség még nem nagyon volt. Ezzel szemben mi van ma? Gyakran a szülők, köztük mi is abba a hibába esünk, hogy "kis atomfizikusokat, hegedűművészeket, sívilágbajnokokat" szeretnénk nevelni gyermekeinkből, mert a legjobbat próbáljuk nekik megadni. Mindent ki kell próbálni, nehogy valamiről lemaradjanak, ahelyett, hogy hagynánk őket kicsit igazán gyermeknek lenni, játszani és néha unatkozni. Talán jobb, ha egy gyermek az iskola mellett egy dolgot csinál szívvel-lélekkel – legyen az sport, zene vagy tudomány –, törekszik arra, hogy jó legyen benne, és főleg szereti azt. Sajnos sosem voltam jó focista, egyéb tudományokhoz sem értettem soha, ezért nekem maradt a zene. Számomra ez jó választásnak bizonyult, és gyermekeinket is próbálok ebbe az irányba terelni. Ha tanácsot kéne adnom, azt mondanám, minden gyermeknek érdemes valamilyen hangszer kipróbálni legalább egy-két évig. Annyi idő elég, hogy eldöntse, szereti-e vagy sem. Lehet hangszer is váltani, hátha a másik bejön, mint nálam is, de erőltetni szerintem nem szabad, mert ha megutálja, sosem fog visszatérni a zenéhez. Nekünk nagy motiváció volt a zenekari közösség, és azt látom, hogy ez ma ismét egyre vonzóbb a fiataloknak.

■ Bánáti Bence

Kicsi korunktól fogva hallgattunk zenét, nagyon sok CD-nk és kazettánk volt otthon. Eleinte természetesen gyermekdalokat, később mindenféle stílust hallgattunk,

amit találtunk. Volt egy magnó a szobánkban is, emlékszem, én nagyon szerettem zenére elaludni (ennek a nővérem nem örült igazán...). Aztán testvéreim elkezdtek hangszeren tanulni, szóval az élő zene is a háztartás részévé vált.

Szüleim írtak be zeneiskolába. Mivel mind a három testvérem tanult valamilyen hangszeren, így természetesen én sem maradtam ki ebből, de úgy gondolom, egyikünknek sem volt ellenére a zenélés.

Zenei tanulmányaimat itt kezdtem a Dunabogdányi Zeneiskolában, és végül nem is váltottam.

Legelőször – mint általában mindenki – furulyán kezdtem tanulni, majd nem sokkal később választottam a fuvolát hangszerként, idősebb nővérem példáját követve. Dévai János bácsi-nál kezdtem, majd később Szabó Ágnes volt a fuvolatanárom. Még általános iskolában kitaláltam, hogy nagyon szeretnék megtanulni hegedülni is, így kisebb-nagyobb megszakításokkal hegedülni is tanultam, Ott Ritánál, majd Ott Annamáriánál. Sajnos jelenleg nem sok időm jut rá, de mai napig próbálom fejleszteni magam ezen a hangszeren is, különórák keretein belül és persze a helyi zenekarokban való részvétellel.

A kis kitérő ellenére a fuvolázással sosem hagytam fel, mindig is abban éreztem biztosabbnak a tudásomat, ezáltal magabiztosabbnak magam. Fiatal korom óta jártam a Rudi bácsi által vezetett kislívós- és ifjúsági zenekarokba, majd később a szimfonikus zenekarokba is állandó tagja lettem. A sváb zenekarhoz körülbelül 3 éve csatlakoztam. Nővérem már régebb óta a zenekar tagja volt, ő hívott, én pedig szívesen mentem. A sváb zenekarhoz való csatlakozás új kihívást jelentett. Egy nagyon összeszokott csapat, széles repertoárral, szóval még sokszor találkozom új darabokkal, de ezt élvezem benne igazán. Emellett nagy élmény profi zenészek között játszani és hallgatni a régi emlékeket, történeteket.

Alapvetően a zene és a zenélés a mai napig nagyon nagy részét teszik ki az életemnek, ez jelenti számomra igazán a kikapcsolódást. Ha éppen van egy kis szabadidőm, biztosan valamilyen hangszerhez nyúlok, amatőr szinten gitározással és zongorázással is próbálkozom, csupán saját szórakoztatásomra. Igazán hálás vagyok, hogy ebben a faluban nőhettem fel, ahol a zene ilyen nagy szerepet kap.

Hangszeren játszani nemcsak egy plusz tudás, hanem hatalmas érték. Nem feltétlen

profi szinten, hobbiszinten is sokat tud hozzátenni a mindennapokhoz. Eleinte nehéz, sok kitarás kell hozzá – főleg gyerekként, ilyenkor nem árt egy kis szülői biztatás – de úgy gondolom, nem éri meg felhagyni vele. Amikor pedig látszik/hallatszik a fejlődés, az csodás érzés, és komoly motiváló erővel bír. A zenetanulás ténylegesen alázatra, türelemre és kitarásra tanít, emellett remek közösségépítő ereje van. A közös zenélés pedig az egyik legjobb dolog a világon. Hálás vagyok, hogy ezt megtapasztalhattam, tapasztalhatom a mai napig, és remélem még sokáig.

■ Flóris Júlia

Ha emlékeim nem csalnak, a zenéléssel való első találkozásom egy akkor még Visegrádon megtartott hittantábor alatt történt. Ott Rudi bácsi hozott fel

különböző hangszereket. Ekkor próbáltam ki a citerát.

Az, hogy zenélni tanuljak, közös megegyezés volt. Nekem ott fent Visegrádon megtetszett, szüleim pedig támogattak benne, hogy valami hasznosat csináljak.

A dunabogdányi zeneiskolában kezdtem tanulmányaimat, akkor még a főúton lévő épületben.

Tanárom Dévai János bácsi volt.

Pár év citerázás után sajnos muszáj volt hangszeret váltanom, mert a citeraoktatás megszűnt. Így döntenem kellett; hangszer váltok vagy abbahagyom. Akkoriban sokan klarinétoztak, köztük unokabátyám, Dávid is. Nekem megtetszett a hangszer, így meg is történt a váltás. Eleinte egyedül, majd később párban jártunk órákra Orosz Attila tanár úrhoz. Maga a zenetanulás sajnos nem tartott olyan sokáig, 2–3 év klarinétozás után már nem jutott idő a tanulás, labdarúgás és egyéb elfoglaltságok miatt, így csak a zenekari próbák maradtak az életemben.

Leszámítva azt az egy-két év tanulást, „pályafutásomat” én is, mint sokan, Ott Rudi bácnak köszönhetem. Ő hívott meg az akkori dunabogdányi zeneiskola zenekarába, aminek gyakorlatilag megszűnéséig tagja voltam. Akkor még sok velem egykorú gyerek járt oda,

köztük sok barátom is, így nyilván egyértelmű volt, hogy csatlakoztam. Na meg ugye szüleim is céloztak rá, hogy nekem bizony mennem kellene, ha akarok, ha nem. Később a szimfonikus zenekarba is behívtak, valamint, az azóta sajnos már megszűnt Dunabogdányi koncertfúvós zenekarban is játszhattam Rixer Krisztiánnál. Egy ideje pedig tagja vagyok a dunabogdányi svábzenekarnak, amiben rendkívül jó zenészekkel, valamint természetesen,

ami ennél még fontosabb, remek emberekkel zenélhetek együtt hétről hétre.

Természetesen sok szép emlékem van, de ha választani kellene, én nem egy emléket, hanem egy rendezvényt választanék. Az augusztus elején hagyományosan megrendezett nagy koncert az. Nem is kérdés, hogy egy olyan amatőr zenésznek, mint én, az a legnagyobb élmény, hogy profi zenészekkel játszhat egy falusi szinten szerintem páratlan produkcióban rengeteg ember előtt. Minden évben csak pozitívak a visszajelzések, és átütő a sikere.

Többször megfordult a fejemben, hogy abbahagyom. Főleg iskolás koromban, mikor minden más fontosabb volt, de örülök, hogy ez nem történt meg. Ha abbahagytam volna, nem lehetnék részese a már említett produkciónak. Nem csatlakozhattam volna a sváb zenekarba, és nem ismertem volna meg rengeteg olyan zenészt, akikkel most egy csapatban vagyok.

Nem vagyok egy nagy szereplő, de az, hogy egy zenekar részeként egy-egy fellépéssel örömet szerezhettek a közönségnek, számomra nagy boldogság. Plusz jó érzés, hogy ezáltal ismernek fel az utcán, és sokan érdeklődnek a munkahelyemen is, hogy milyen hobbim van.

Jelenleg még nincs folytatás, de ha lesz gyermekem, biztosan ösztönözni fogom, hogy tanuljon valamilyen hangszeren. Szerintem manapság a közösséghez való tartozás és a kapcsolatok építése és ápolása, a másikkal való együttműködés és odafigyelés nagyon fontos.

Ezt egy zenekarban kiválóan meg lehet tanítani a fiataloknak. Míg maga a zenélés fejleszti az odafigyelést, koncentrációt, kitarást és a fegyelmet is. Az, hogy az ember tud valamilyen hangszeren játszani akár alapszinten is, manapság egyre ritkább. Viszont jó érzés általa adni valami olyan élményt egy-egy fellépéssel, amitől a falubeli emberek boldogok lesznek, élvezik, és ezáltal ismerik és megdicsérik. Viszont azt is nagyon fontosnak tartom, hogy ne erőltessék rá a gyermekekre. Abból úgysem jön ki jó dolog, mert emiatt a kényszer miatt fogja abbahagyni.

Ha szeretne zenélni, és szereti is csinálni, biztosan nem fogja abbahagyni soha, és értékes tagja lesz a zenei közösségnek Dunabogdányban.

■ Dankovits Gergely

A családban mindig fontos szerepe volt a zenének, édesanyám ugyan nem sváb, hanem szerb táncos volt, tanította, és tánc csoportban is táncolt. Itt Dunabogdányban zenélni volt lehetőség, nővérem is klarinétozott már mióta emlékeim vannak.

Nagyon korán kezdtem zenélni, hatéves koromban, így nagyon nem rémlik pontosan ez az emlék, de az biztos, hogy se a szüleim részéről, sem a magam részéről nem lehetett kérdés, hogy tanuljak hangszeren.

Itt kezdtem Dunabogdányban, itt jártam végig zeneiskolába. 6 éves koromban kezdtem. Amikor 12 évesen már gondolkodtam rajta, hogy milyen irányba szeretnék továbbtanulni, a zenei pálya is felmerült, ezért elkezdtem komolyabban foglalkozni vele, Dunabogdányon kívül, a szentendrei zeneiskolában is vettem órákat.

Fafúvós hangszereknél furulyával kezdünk, így nekem is ez volt az első hangszerelem. Pár év múlva Esz-klarinéton folytattam, majd Rudi bácsi kezdeményezésére oboázni kezdtem, és ez lett a fő hangszerelem is végül. Amikor még kacérkodtam a gondolattal, hogy a zenei pálya felé vegyem az utam, zongorázni is elkezdtem, de csak az alapokig jutottam. Ezen kívül gitározni is tanultam a zeneiskolától függetlenül, szintén Rudinál a plébánián.

Két elképzelésem volt 12 évesen: vagy zenész leszek, és mindent beleadok, hogy felvegyenek a konzervatóriumba oboa szakra, vagy közgazdaságtant tanulok. Szerintem egyébként van közöttük összefüggés, mert azt mondják, aki zenél, annak a matematika is könnyebben megy. Úgy éreztem, zenei irányba nem lennék elég elkötelezett, így közgazdasági szakközépiskolában folytattam a tanulmányaimat, majd közgazdászként is diplomáztam, és a mai napig kapcsolódik a munkám a végzettségemhez, amit örömmel folytatok.

Sose számoltam még utána, de így belegondolva már 27 éve lehetek tagja ennek a közösségnek.

Több is lenne, de a legkedvesebb emlékem a következő: ugyan több hangszeren is játszottam, de kezdetektől Váczi Toncsi bácsi volt a tanárom. 8 éven keresztül tanított. Azon kívül, hogy remek tanár volt, minden diákja szerette, rendkívül kedves és figyelmes ember volt. Sokat tanultam tőle nemcsak a zenében, hanem az élethez is. A mai napig emlékszem bölcs szavaira, viccelődéseire, arra, ahogy kis gyerekként átkísért mindig a főúton, hogy biztonságban hazaérjek. Ezek az apró gesztusok sokat jelentettek, és nagyon szép emlékként élnek bennem. Fontos része volt az életemnek, a mai napig nagyon hiányzik.

A zene itt Dunabogdányban erős kötelék a hagyományok ápolásában és a barátságok kialakulásában is. Örülök, hogy a zene által is tovább őrizhetem ezeket a hagyományokat olyan barátokkal, akikkel a zene hozott össze minket.

Nekem még nincsenek gyermekeim, de remélem, ha egyszer lesznek, ők is fognak zenélni. Azon kívül, hogy zenélni milyen csodálatos dolog, milyen plusz készségeket, képességeket is sikerül fejleszteni vele, Dunabogdányban, ha valaki elkezd zenélni, csatlakozhat egy olyan

közösséghez már gyerekkorban, ahol szoros barátságok alakulnak ki, amelyek elkísérhetik őket életük végéig. Ha visszatekintek arra az időszakra, amikor 14 éves voltam, sokat jelentett nekem, hogy tartozhattam egy olyan közösséghez, akikkel közös érdeklődési körünk volt. Régen a zenekar nemcsak heti kötelező óra volt, minden pénteken elmentünk jókedvvel, együtt zenéltünk a barátainkkal, és ez sokat jelentett. Úgy érzem, most ez kicsit veszített az utóbbi években a jelentőségéből, de bízom benne, illetve már tapasztalom, hogy visszajön ez a szokás, és már most is van egy olyan generáció, amely ezt tovább viheti, erősítheti. Jó érzéssel tölt el, hogy a mai bogdányi zenészek többségének a gyermekei is felvették a hangszert, és tovább ápolják ezt a hagyományt, és remélem, legalább annyi vidám emléket szereznek, mint amennyit én is szereztem.

■ Herr Adrienn

Elnézést, a válaszaim rövidek lesznek, inkább zenélek vagy focizok, mint beszélek, azaz kérdésekre válaszolok.

Nem emlékszem, hogyan találkoztam

először a zenével, valószínűleg a rádióból vagy valamelyik helyi rendezvényen.

Én gondoltam úgy, hogy zenét fogok tanulni.

A Dunabogdányi Zeneiskolában kezdtem.

Más pályát választottam, de a zene megmaradt.

Körülbelül 34 éve vagyok aktív tagja a bogdányi fúvós zenei életnek.

Nagyon sok kedves emlékem van, és ezeket még gyűjtöm, remélem, még nagyon sokáig. Nem tudok kiemelni jelenleg egyet sem.

Azért örülök, hogy nem hagytam abba, mert nekem öröm zenélni. Két hobbim van: a zene és a foci. Ameddig tudom, szeretném mindkettőt csinálni.

Egyelőre nincs zenei utánpótlás, de nem is erőltetem, csak „terelgetem” a gyermekeimet ebbe az irányba. Sok játékhangszer van otthon, és ott vannak szinte minden helyi rendezvényen, koncerten, látnak, hallanak engem is, „szívják” magukba a zenét. Szoktam tőlük kérdezni, hogy szeretnék-e valamilyen hangszeren játszani, de még nem tartunk ott.

Azt üzenem azoknak, akik gondolkodnak rajta, hogy nincs min gondolkodni, a zene minden szempontból pluszt ad, egy új világot nyit meg. A zene egy nyelv, egy önkifejezési mód, egy közösség stb. Szerintem, aki megtanul zenélni, akár hobbiszinten is, az gazdagabb lesz az életben, még ha nem is lesz belőle „profi” zenész.

■ Spanisberger Mórió

Hamarabb piszkáltam a hangszereket, mint beszélni tudtam volna.

Zenészek között nőttem fel, hamar kiderült, hogy érdekes lenne foglalkoz-

nom vele. Én akartam.

Zeneiskolában tanultam, Szentendrén.

A fúvós vonal egyértelmű volt, hiszen a nagyapám amatőrként, apám és nagybátyám hivatásosként űzte. Még a tangóharmonika is előfordult a családban, de a gitár kilóg a sorból...

Pedig először valójában amiatt mentünk a zeneiskolába elsős koromban, de mivel akkor még nem voltak kis méretű hangszerek, így elküldtek, hogy csak harmadikos kortól elég nagy és erős a gyerekek keze, hogy gitározhassanak.

Így maradt végül a trombita. Természetesen harmadikosként már nem jutott komolyan eszembe a gitár... Csak később 18–20 éves koromban jött elő újra komolyabban, de akkor már inkább a jazz gitár stílusok vonzottak, és magántanárhoz mentem.

A basszusgitárt már gyerekként megtanultam, mert otthon volt, apám aktívan használta azt is. De aztán a jazz gitár tanulmányaim is inkább a basszusgitározásba csaptak át... És ezen tudásom egy kis továbbtanulással jól jött, mikor a budakalászi tánccsoporttal a világot járva, be tudtam ugrani bőgősként is magyar népzenei játszanival.

Óvodás koromban az „öreg Ötvös” hatására határozottan zenebohóc szerettem volna lenni... némileg sikerült!

Tehát nem váltottam hangszert, csak hozzájöttek még mások. Az első hangszerelem talán egy bőgő volt, mivel az volt a hintalovam... De a viccet félretéve, a trombita volt mindig a fő csapásirány, csak elkalandoztam kicsit a tangóharmonika, kicsit jobban a gitár és még inkább a basszusgitár felé.

A harmonikát elengedtem, de a gitárokat időről időre használom a trombita/szárnykürt mellett.

Nem lettem hivatásos zenész, de hangtechnikával foglalkozom.

Ifjú felnőtt koromtól részese vagyok a fúvós zenei életnek, a 90-es évektől.

Nincs igazi zenész, jó sztorik nélkül, de nehéz egyet kiemelni.

A muzsikálást változatlanul szeretem. Mindig van újabb élmény. Egy független baráti világ. Sokkal olcsóbb, mint a pszichológus...

Mindkét gyerekem zenél. Csakúgy, mint a sport, a zene is sok hasznos dologra tanít meg szinte észrevétlenül.

■ Schilling Zoltán

Dunabogdány településszerkezeti problémái

Rónaszéki Bertalan szakdolgozatát szemléljük e havi számunkban. A szerző a dunabogdányi gyökerű Elter család egyik fiatal tagja. Ezért is választotta diplomamunkájának témájául községünk településszerkezetének kérdéseit.

Munkájának egy fontos részét képezik a bevezető fejezetek, amelyben nemcsak a történelmi múltra, az abból adódó tájépítészeti, építészeti sajátosságokra tér ki, de foglalkozik a helyi humánpolitikai sajátosságokkal is. Részletesen szól a sajátos épületegyüttesekről, a még meglévő sváb hagyományra épülő házakról és természetesen a kőbánya jelentőségéről az épített örökségben.

Számunkra azonban a megfogalmazott problémásor mellett az is érdekes, hogy mik az erősségeink egy fiatal építész szempontjából. Ezekből idézünk az alábbiakban.

Probléma térkép
(alapadat forrása: külső adatszolgáltatás, saját ábra)

Az épített környezetből, az építészeti örökségből ugyanis a problémák javarészt mindannyiunk számára ismertek: a településrészen belül az épületek elhelyezése és a beépítés módja természetesen különböző. Ebből egyértelműen következik, hogy a településkép nem egységes. A legnagyobb problémának a gazdasági övezet az egész településből „kilogó”, egymás között kohéziót nem mutató épületegységet emeli ki a szerző. Ahogy fogalmaz: „Indokolt ezen épületek esztétikai egységesítése a településkép érdekében.”

Rónaszéki Bertalan kiemeli, hogy a lakóházak energetikai fejlettsége nem jó. A rossz minőségű nyílászárók (természetesen nehéz, költséges feladat ezek megfelelőre cserélése) és a szigetetlen falak is sok helyütt nehezítik az energiatakarékos életmódot. A szerző hozzáteszi, hogy ezek megoldása sokszor lehetetlen, hiszen az építészeti értékek megőrzése alapfeladat.

A szakdolgozat kitér a zöldinfrastruktúra-hálózatból származó problémákra is. A belső lakóterületeken kevés lehetőség nyílik a zöldfelület növelésére. Ebben a község egyik legnagyobb problémája, a parkolás kérdése is közrejátszik. Sok esetben „a szűk utcák és

az ebből fakadó közlekedési és parkolási konfliktusok miatt a zöldinfrastruktúra rovására fejlődik a település.” Lényeges gondolata a szakdolgozatnak a Csádrí-patak medrét körülvevő szegényes, felújításra szoruló tájeleme. Itt felhívja a figyelmet az ökológiai kérdések, problémák felülvizsgálatának fontosságára.

Jól tudjuk, akik itt élünk mindennap, hogy a településen a közlekedés rejti a legnagyobb problematikát. Rónaszéki erre is kitér: „Az utcák keresztmetszete sok helyen, de főképp a településközpontban nem bírja el a párhuzamos közlekedést. Mivel sok helyen a közterületen parkoló autók sokasága szinte lehetlenné teszi ezt. Ezen területeken a közlekedési konfliktus kiéleződését a csúcsforgalomban észlelhetjük leginkább. Ezen utcaszakaszokon számos helyen a gyalogos közlekedés rendkívül nehezített és nem biztonságos. Az utak burkoltsága sok helyen elégséges minőségű, de a hibás utak kijavítása indokolt a dinamikusabb közlekedés érdekében. Erre önkormányzatunk pályázati forrásokból igyekszik hozzájárulni. Reményeink szerint jó úton haladunk.”

Értékes gondolata a szakdolgozatnak, hogy kitér a közösségi közlekedés adta lehetőségek szűkösségére, amelyet a vízi közlekedés fejlesztésével enyhíteni lehetne a szerző szerint. „Dunabogdánynak nincs olyan vízi tömegközlekedési kapcsolata, mely összekötné őt a környező vagy akár távolabbi településekkel.” „A kerékpáros infrastruktúra fejlett a településen, viszont a közigazgatási határ felé Tahitótfalu irányában egy szakaszon a 11-es útra felvezető út rendkívül veszélyes a kerékpárosoknak. Az itt közlekedő gépjárművek csupán sávelhagyással tudják kikerülni őket.” – írja a szerző.

Gondolatát kiegészíti az egységes, nagyobb kiterjedésű kerékpártárolók elhelyezésével, úgy látja, hogy „a megnövekedő kerékpáros forgalom parkolási igényei nincsenek kielégítve”.

S nem utolsósorban foglalkozik a gyalogos infrastruktúrával, amely „sok helyen hiányos”. A járdák és a gyalogos átkelési lehetőségek számának alacsony mértéke okozhat baleseteket, problémákat. Komplex vizsgálatában kitér a túrázni vágyókra is. Úgy gondolja, nagyobb hangsúlyt kellene kapniuk a meglévő túraútvonalaknak, azokat jobban ki kellene emelni.

„A legnagyobb problémát a parkolás jelenti felméréseim alapján. Az itt jelenlévő parkolók nem elégítik ki a fokozódó igényt, főleg azon időszakban, mikor a turizmus virágzik a településen. További parkolóhelyek kialakítása indokolt a faluban. A közterületi parkolás

magánházak környezetében szintén jelentős problémát jelent a közösség számára.”

A településszerkezetből adódó értékek közül a központban lévő úthálózat minőségét emeli ki a szerző. „Értékes hálózatnak tekinthető a településközpontban jelenlévő úthálózat elrendezése. Ezen sajátos szerkesztés izgalmas, kalandos település érzetét kelti. A szerkezet előnye, hogy a Duna-part hangsúlyos elemként együtt fejlődött a településsel. Az értékes területek között kapcsolat biztosított.

Épített környezet esetén a településközpont egységes arculata jelenti a legnagyobb értéket. Homogén, egységes képet mutat. Ezen összefüggő és egyedi településrész ritkán tekinthető Magyarországon.

Kitér a zöldinfrastruktúra értékeire is: „Bogdányi belterületen jelenleg számos idős, természetes fa él. Ezzel kellemes hangulatot és tekintélyt is ad a településnek. A Duna-part is őrzi természetközeli báját, a fejlesztések nem uralták el a természetes hangulatot. A közigazgatási terület centrális és déli részén összefüggő erdőségek, természetvédelmi területek, fontos rekreációs célpontul szolgálnak.

Közlekedés szempontjából a községen keresztül haladó 11-es utat, az EuroVelo 6-os nemzetközi kerékpárútvonalat (mely növeli a település turisztikai értékét), az autóbussz-közlekedést emeli ki, s itt is megemlíti a megszünt és újragondolást igénylő vízi közlekedés lehetőségét is. Ezt a szakdolgozat írója a készített interjúk során lakossági igényként is megfogalmazza.

Összefoglaló javaslati ábra
(alapadat forrása: saját ábra)

Összefoglaló problématerképen mutatja be a legnehezebb megoldásra váró gondjainkat: a településközpontban a kialakult szűk utcák hálózatát, amely a „biztonságos közlekedést rendkívüli módon nehezíti. További problémaként említi, hogy „Dunabogdány fő kulturális tereit, központjait nem köti össze biztonságos, gyalogosbarát úthálózat. A Duna-partot és a Kálváriát összekötő útszakasz lehetőségeihez mérten alulfejlett, fejlesztésre

szorul idegenforgalmi szempontokat is figyelembe véve.”

Érdekességként emeljük ki a szakdolgozatból: „A település keleti részén található Bogonhát településrész elszigeteltsége és zártsága értetlenséget vált ki a lakosság körében. Ez a terület nem kapcsolódik a település egészéhez se szerkezetileg, se kulturálisan. Önálló elváló területet képez a falun belül.” – jegyzi meg Rónaszéki Bertalan.

Az összefoglaló értéktérképen jól látszik: „Dunabogdány esetében az értékes területek kiterjedése nagy. Önmagában a településközpont lakóépület építészeti öröksége kiemelendő. Mint ahogy korábban az építészeti karakterjegyek fejezetnél olvashattuk, ezen településközpont egyedülálló hazánkban, védelme és karbantartása közérdek.

A szerző kiemeli az egyházi vonatkozású épületeket, amelyek a település egészét behálózzák. „Jelen épületek nem csupán a történelem egy-egy szeletét őrzik, hanem rezonálnak az adott korok helyi kultúrájával is.”

Érték térkép
(alapadat forrása: külső adatszolgáltatás, saját ábra)

A sokoldalú vizsgálat során a szerző kiemelt hangsúlyt fektetett az interjúkra, amelyek során a bogdányiak fogalmazták meg a számukra problémát jelentő gondolatokat a témában. „Kérdéseim inkább a településléptékű problémák összességére irányultak. Számos kisebb, de annál fontosabb problémára fény derült, mint hirdetőtáblák hiánya, csúszós lépcső, kátyú a járdán. Legnagyobb problémának tekinthető, hogy sokak elégedetlenek a település parkolási helyzetével, sok esetben nehéz közterületen parkolni, főleg a frekvenciált nagyobb forgalmú utcák esetében. Külön kiemelték a temetőt környező parkolási zűrzavart. További probléma, hogy nincsenek megelégedve a gyalogos biztonsággal, elsősorban kiemelve 11-es úton való áthaladást. Továbbá a 11-es út irányából a közoktatási intézmények megközelítése is nehezített. A patak kérdésköre is problémának tekinthető, de a helyiek tekintetében kevésbé fajsúlyos.”

A sok mindenre kiterjedő elemzés végezetül a szerző fejlesztési javaslataival zárul. Nehéz mondatok következnek a dolgozatban, amelyek megerősítik mindannyiunk problémáit. „Dunabogdány gyalogos infrastruktúrája fejletlen,

köszönhetően a jelenlegi településszerkezetnek. Fejlesztése sok esetben lehetetlen.” Elsődlegesen nagy problémát jelent, hogy a 11-es út mentén csupán 3 helyen található megfelelő gyalogos-átkelőhely. Ennél jóval többre van szükség, hiszen további útkereszteződéseknel is áthaladnak a járókelők. Szükséges beruházás további 4 átkelőhely elkészítése a buszmegálló környezetében, illetve a Duna-parthoz vezető Malom utcához.” Id. ábra, amely egy tengelyt képzel el, a Malom utca – József Attila utca – Kálvária utca vonulatában.

A FŐTÉR

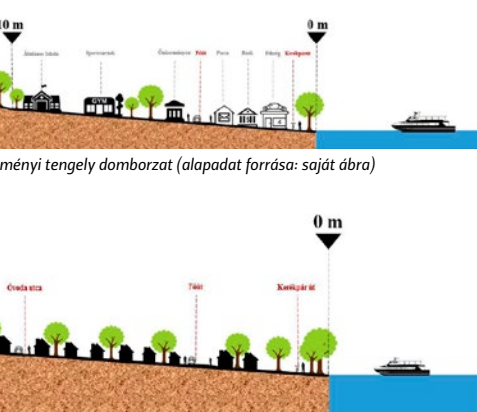
„Fontos kitérni Dunabogdány főterének kérdésére, hiszen jelenleg klasszikus értelemben vett főtér funkcióját tekintve nem létezik a településen.” Rónaszéki Bertalan a Szent János teret tenné Dunabogdány főterévé. Amint fogalmaz: „Javaslatom alapján szükséges ezen a területen is csillapítani a gépjármű-forgalom áthaladását, illetve a közterületi parkolást is szükséges megszüntetni ezen kis területen. Ezzel egyenes arányban lehetőség nyílik a tér emberközpontú fejlesztésére és térként való funkcionálására.” Elképzeléseiben a modern megoldásokat ötvözi a helyi kulturális sajátosságokkal.

A PARKOLÁS

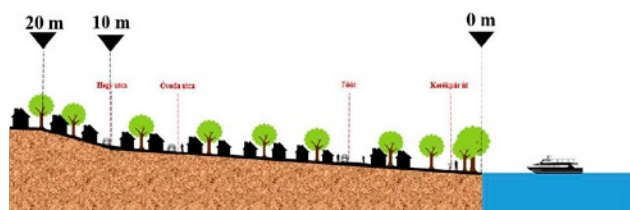
A parkolás kérdésére több ponton kitért a szerző. Egy területet azonban kiemelt, a temető környékét, ahol a parkolás mindannyiunk tapasztalata szerint is nehézkes. Merész tervet álmodik, amelyet indokol is: „A probléma megoldására javaslom a Református temető mellett található zöld terület parkolókénti alkalmazását, illetve a Rózsa utcát és a Plébánia utcát összekötni szintén azon telken egy új utcát létrehozva. Javaslatom hatására nem csupán elegendő parkolóhely keletkezne, de

Parkoló áthelyezési terv
(alapadat forrása: saját ábra)

Intézményi tengely domborzata (alapadat forrása: saját ábra)

Malom utca, József Attila utca, Hegy utca domborzata (alapadat forrása: saját ábra)

megszűnne az ilyen esetben fennálló település egészére kiható konfliktus.”

Természetesen megoldásra vár a szerző szerint is a nyári időszakban az ideérkező turisták parkolási gondja is a Duna-part közelében. Érdekes felvetés, hogy a szerző a buszfordulót helyezné át az ipari terület mellé.

A kerékpárosok számára szabadtéri pihenőegységeket, több kerékpártárolót javasol a szerző. Tervei egy távoli jövő szép képei.

Ökológiai fejlesztés szempontjából kiemelten fontos területnek tekinti a Csádrí-patak központi területen található szakaszát. „Jelenleg ezen a sávon a meder inkább egy kiépített csatornához hasonlít, melyet minden irányból szilárd, vizet át nem eresztő burkolattal látta el. Annak ellenére, hogy jelen kiépítettség indokolt a közeli házak védelme érdekében, viszont más települések revitalizációs munkálatai során bebizonyosodott, hogy kiválóan lehet megoldást találni ezen problémák összességére. A fejlesztés célja, hogy kialakuljon egy összefüggő ökológiai folyosó a Duna és a Csádrí-patak eredési pontja közt, ezzel az átalakulással támogatva a lokális és regionális természetvédelmet. Az így felújított patakmeder a közelben élők számára mind esztétikai, mind mikroklimatikai előnyökkel jár.” – fogalmaz a szakdolgozat készítője.

Rónaszéki Bertalan sokoldalú, értékes munkája könyvtárunkban elérhető. Mindenki számára ajánljuk elolvasásra!

A kivonatot készítette:

■ Hock Zsuzsa

Parkoló terv
(alapadat forrása: www.earth.google.com)

Irgalmasság lelki cselekedetei: Az élőkért és holtakért imádkozni

A modern ember énközpontú világképének igen nagy kihívása és fricskája. Sokunk magunkért sem vagyunk képesek imádkozni, nemhogy másért. Való igaz, nekem is szükségem volt egy igen nagy megpróbáltatásra, hogy jobban elmélyedjek általában az imádságban, de különösen másért és magamért. Önzésből fakad mindez? Nehéz megítélni. Alapvetően hálával álltam mindig Isten elé, mint aki mindent, jót és rosszat megköszönök, nincsen kívánságom, mert mindenem megvan. Persze, ezt komolyabban átgondolva nem teljesen van így, mert azért az embernek van egy kis félelme a jövőt illetően, milyen próbák elé néz Isten melletti kitartásában, milyen világ következik be Istentől való elfordulásunk eredményeként, és milyen szenvedéseket kell végignézni a környezetben. Így még a legnagyobb béke és elégedettség idején is van mit kérnünk Atyánktól. Másokért és azok jövőjéért, üdvösségükért és a gonosztól való védelmükért. Hiszen oly sérülékenyek, esendők vagyunk, és oly könnyen letérünk az útról, és oly könnyen áldozataivá válunk a gonosz tetteinek, sugallatainak és kísértéseinek.

Különösen értékes lehet a „reménytelennek” látszó dolgokért való imádság. Legyen az gyógyíthatatlannak látszó betegért, javíthatatlannak látszó balgákért és bűnösökért, kiengesztelhetetlen ellenségeinkért. Életemben rendszeresen gyakoroltam magam a mozdíthatatlan hegyeknek való feszülésben. Megtapasztaltam, hogy a lehetetlen ügyekben való kitartás a készségeinket fejleszti, hogy az apróbb ügyekben sikeresebbek lehessünk, reményeinket soha ne veszítsük. Olyan, mint azok az izomerősítő gyakorlatok, amikor az ajtó kereteit igyekszünk szétfeszíteni. Semmi eredménye, mégis erőben növekedünk.

Érdemes ezért nagy, lehetetlennek és reménytelennek látszó ügyeknek (is) nekilátni, hogy Istent igazán megismerjük. Vagy az Ő hatalmát, mellyel ezeket megoldja vagy pedig az útját, amivel a lehetetlen ügyek betöltik azt a szerepüket, amivel terelnek, építenek minket életünkben. Ez egyben a kitartó ima gyümölcse is, mikor a dolgok megoldódnak, vagy mikor nem oldódnak meg, de megértjük szerepüket, és hálát adunk az akadálnak. Ehhez természetesen az Atyában való végtelen bizalomra van szükségünk, amit egyébként szintén jó reménnyel kérhetünk, ha gyengülni érezzük magunkat.

Az élőkért való imádságot roppant hálás dolognak tartom. Ha megnézzük a szentek életét, töredékükről lehetett sejteni pályájukat annak elején. Sőt! Mindent gondoltak róluk, legkevésbé ezt a jövőt. A történelemben tanúskodtak óriási pálfordulások Isten kegyelméről, így nem lehet senki fölött sem pálcát törni, hogy végképp elveszett volna pásztorunk számára.

Rendben, tehát az élőkből mindig van remény, hiszen életük utolsó pillanatában is megvan a lehetőség a bűnök megbánására és a megtérésre, mint ahogy a nagy többség él is ezzel, ha megtudja a világ, ha csak saját élményük, amit magukkal visznek.

De a holtakért imádkozni? Az ima nemcsak a másikért szól, mikor érte imádkozunk, de legalább annyira magunkért is, hiszen a másikkal való együttérzés, miként a szó is kifejezi, az együttlét, jóban, rosszban, bűnben és igazságban. Tehát, ez legalább akkora munka rajtunk, mint a másikon.

Így a holtakért való imádság is legalább ennyire magunkra visszaható, talán még hatékonyabb munka. Ugyanis a lezárt, vagy

Kérjük, hogy adója 1%-ával támogassa a **Nepomuki Szent János Alapítványt**, amellyel a Katolikus egyház ingatlanjainak (templom, kápolnák, stb.) fenntartásához valamint hittanóráinak programjaihoz járul hozzá.

Adószám: 18665082-1-13

Köszönettel: **Kuratórium**

Segítse a bogdányi kultúrát!

Kérjük, hogy idén is támogassa adója 1%-ával a **FAKULT Egyesület kulturális tevékenységét**

Adószámunk:

18722633-1-13

annak látszó élet már megváltoztathatatlan a földi létben, ezért felértékelődik minden jó és minden rossz, amit cselekedtünk, gondoltunk vagy épp, amit nem tettünk meg. Figyelmeztet a lezártág, végesség, hogy ne legyenek befejezetlen dolgaink, meg nem bánt bűneink, meg nem bocsátott bűnök, meg nem tett jó cselekedetek. Ezt semmi nem hangsúlyozza jobban, mint egy másik embernek földön befejezett pályafutása. Óriási kegyelem, ha valaki életét befejezettnek látjuk, aki nem elment, hanem megérkezett a világ szeme előtt is. Ugyanennyire figyelmeztető az, ha valaki készületlenül, befejezetlen életből megy el.

A hívó ember azonban tovább is látja a holtak sorsát. Akik Isten ítélőszéke elé állva könnyezik meg a meg nem bánt, sőt fel sem ismert bűneiket, Atyjuktól való elfordulásukat és szenvedjenek attól, hogy távol tartották magukat attól a szeretettől, amit színről színre végre megtapasztalhatnak. Én ezt az élményt tekintem a tisztítóútnak. Mint mikor általunk elárult, elveszejtett ellenségünk megkegyelmez, és olyan megbocsátásban, szeretetben részesít, amire nyilvánvalóan érdemtelenség érezzük magunkat, és összeroskadunk, hogy felemelhessen.

Ennek az élménynek a megimádkozása szeretett halottaink számára az, amit magunknak is kívánunk egyben, sőt az élő testvéreinknek is. Hiszen ennél nagyobb dolgot senkinek nem lehet kívánni, és ez hordozza azt a lehetőséget, ami még ellenségeinket is, nemcsak a lelkünkben, de a való életben is szeretett testvérré teszi.

■ **Hidas András**

www.templomlepcső.hu

NEVEZÉSI HATÁRIDŐ: június 7.

TORNA KEZDETE: június 15.

NEVEZÉSI DÍJ: 30 000 Ft

A 2025-ös évben az alábbi végeredmény született:

Felsőház:

1. Nagypályás álom, kispályás valóság
2. DHTSATUTTI
3. Dinamó

Alsóház:

4. Devils
5. Nem tudom
6. Kaszkadőrök
7. Apa fia FC

Egyéni díjazottak:

A torna legszebb büntetője: Schilling László
 Legjobb utánpótlás játékos: Serczel Bálint
 Legjobb felnőtt játékos: Sztrapati Bence
 Legjobb kapus: Ollé Noel
 Gólkirály: Alimán Ákos

2026-ban ki hódítja el a kupát?

Nevezési feltételek:

- betöltötték a 14. életévüket, és
- dunabogdányi lakosok, vagy a településen dolgoznak, illetve egyesületi formában helyben sportolnak.

Ezen felül csapatonként legfeljebb 3 fő olyan játékos részvétele engedélyezett, akik a fenti feltételeknek nem felelnék meg.

További információ:

Kreisz Flórián

+36 20 566 9193

2026 MÁJUS 9.
HORÁNYI GYÖRGY
EMLÉKTÚRA

CSOPORTOS KIRÁNDULÁS
TÚRAVEZETÉSSSEL

Helyszín, találkozó:
Szúnyog Büfében, 9:00

Indulás:
9:30

Táv:
15km

RÉSZVÉTEL INGYENES!

Időjárásnak megfelelő öltözékben gyere!
 Mindenképp hozz magaddal a távnak megfelelő ételt és italt!
 Zárásként a Part Dunabogdány büfében falatozás.

Előnevezés: Szervezők:

Cinema - ZSÚR
 havonta egy est a mozira

EVERYONE IN THE WORLD HAS FORGOTTEN THE BEATLES. EVERYONE EXCEPT JACK...

YESTERDAY
 COMING SOON

Yesterday
 angol zenés vígjáték
 2019, hossza: 112 perc
 Rendező: Danny Boyle
 Zene: Daniel Pemberton

Mi lenne, ha...? Mi lenne, ha az egész világ elfelejtene minden idők legzseniálisabb zenekarát, a Beatlest? Mi lenne, ha csak te emlékeznél a felejthetetlen slágerekre? Mi lenne, ha elkezdenéd játszani a mesés négyes dalait, és egy csapásra világsztár válna belőled? És mi lenne, ha a hirtelen hírnév kikezdené a magánéletedet? Az *Igazából szerelem* írójának és a *Gettómilliomos* rendezőjének új, romantikus vígjátékában ezekre a kérdésekre is választ kapunk idén nyáron.

Május 12. / Kedd / 19:00 / Könyvtár

viksid udvar

2026. 05. 16. SZOMBAT

12.00-17.00

minikép festés Julival /
makramé csiga készítés Zsuzsival
/ sz*r*rc kerámia premier
siposjulival / viksid ékszer +
Makrazsu horgolt táskák vására

16.00-tól EmiBund koncert
Bubán Emese és Liebhardt András
retro zsíroskenyér • ovistea • háziszörpök

2023 Dunabogdány, Táncsics Mihály út 35. / A belépés ingyenes!

DAS IST BLASMUSIK!

PÜNKÖSDI KLANG

2026. MÁJUS 23. (SZOMBAT) 16 ÓRA

DUNABOGDÁNY, RENDEZVÉNYTÉR

NÉMET CSAPOLT SÖRÖK | STREET FOOD ÉTELEK
KOKTÉLBÁR | GYEREKSAROK | 100 % ÉLŐZENE

16.00 MŰSOROS DÉLUTÁN
DUNA-ZUG IFJÚSÁGI FÚVÓSZENEKAR
SINGEN BLASORCHESTER
DUNABOGDÁNYI SVÁBZENEKAR
DONAUKNIE TANZGRUPPE

20.00
SZOMORER JUNGS

Dunabogdány
Német Nemzetiségi Önkormányzat

Összetartozás Napja

Az Esterházy János Társaság tisztelettel
meghív minden kedves érdeklődőt
a Trianoni megemlékezésére

Előadást tart:

Raffay Ernő történész

Trianon: A megoldás lehetőségei
címmel

A rendezvény után Raffay Ernő könyveit
meg lehet vásárolni és dedikáltatni.

2026. június 4. (csütörtök) 18:30
Művelődési Ház, Dunabogdány

Magda, a Szabó

- színházi est egy felvonásban -

Az író, akit nem kell bemutatni. Nem csak Debrecen, hanem minden magyar „Magdája”, akit oly ismerősnek vélünk regényei által, melyekbe nem egyszer életének fontos epizódjait is megírta.

Közreműködők:

- Krajcsi Nikolett/ Mészáros Sára színművész
- Mészáros Tibor színművész, rendező
- Porkoláb Gyöngyi szerkesztő, moderátor, rendezőasszisztens

2026. június 05. // 19:00 //
Művelődési Ház, Dunabogdány

Déryné
program